

forment, og at de herved ville komme til at lide betydelige Tab. Det forekommer mig, at dette Spørgsmaal er temmeligt ensidigt løst ved § 3, og at Villighed maa tale for, at der tilstaas Fiskerne en vis Hovedret, grundet paa et længere Antal Aars hidtil uantastet Aalefiskeri. Som Ikké-Kurist tør jeg ikke gaa nærmere ind paa Sagen.

Lovforslagets §§ 5 og 6 forbyde Vaad, der drages langs Bunden, befæstede til Vaad eller større Fartøi, tilligemed Strygglub, Plumpstang og Aalekam, overalt paa dansk Søteritorium, samt Aalevaad indenfor 300 Favne fra de aabne Ryster, og disse fuldstændigt i Tiden fra 20de September til 20de Mai. Samtidigt hermed forviser § 37 Aalevaadene ud af Fjordene og de smallere Sunde. Jeg tror, at i Aaret 1873—74, da den til Grund for Lovforslaget liggende Kommissionsbetænkning blev frede, var det baade rigtigt og muligt at gennemføre disse kategoriske Bestemmelser. Men i de forløbne 4 Aar har Vaadfiskeriet taget et faadant Opsving og bekvæmmer sig mange Mennecker, samtidigt med, at det har forsat sin Ødelæggelses Gang over Danmarks Hovbund, at man af Villighedshensyn ligeoverfor Fiskerne og de store Kapitaler, der stille i Redstaberne, — vistnok ikke Meget under en halv Million Kroner — samt af praktiske Hensyn til Muligheden af Lovens Gjennemførelse i Nøgledagen maa søge ad anden Vej at naae det samme Resultat. Jeg tror dette muligt ved at anvende det mere populære Middel at aflaafe de vigtigste Ynglepladser i Fjordene og saa lade Fiskerne faae større Spillerum udenfor disse fredede Steder. Gjennemføres dette delvise Afspæringsystem med fornøden Omhu, samtidigt med at Vaadfiskeriet indskrænkes til visse Løder af Aaret og ved lovbestemt Maafevidde i Garnene, vil sikkert det tilsigtede Maa, Fiskebestandens Vedligeholdelse, naas. Jeg har tænkt mig at Afstiftningen af de saaledes laafede Bunde burde foretages af en Fiskerikommission, hvis Sammensætning fastlaas ved Lov, t. Ex. Ministeriets Konsulent i Fiskerisager, eventuelt Fiskeridirektøren, 1 Naturkyndig og 2 dygtige Fiskere, een fra Derne og een fra Sjælland, som staaende Medlemmer, vedkommende Herredssoged og et af den paagjældende Kommune valgt Medlem som Tilforordnede for hvert enkelt Distrikts Vedkommende. De staaende Medlemmer stulde tillige danne Ministeriets permanente Konsultationskommission ved saadanne Leiligheder, hvor særegne Fiskerispørgsmaal kræve en mere alsidig Behandling.

Den her nævnte Afslaaetning af Dele af vore Fjorde og Indfjørringer vil tillige medføre den Fordel, at den kan iværksættes strax, saasnart Loven er udkommen, hvorimod et absolut Forbud mod Vaadbrug dog maatte indbrømme en vis Respit paa Sagernes nuværende Tilstand, og denne Respitid vilde naturligvis blive meget misbrugt.

Wilde nu Ministeriet tage ovenstaaende Bemærkninger tilfølg, maatte altsaa §§ 5, 6 og 37 forandres i Overensstemmelse hermed, ligesom Konsekventerne af en Forandring i Kontrolbestemmelserne i den af mig foreslaaede Retning maatte medføre en Omredaktion af § 39 og hele Kapitel 5.

§ 8 henviser Bestemmelserne om Maafevidde til de for Limfjordsredstaberne gjældende Regler. Forudsat at Bestemmelserne i Kapitel 4 om Fiskeri i de øvrige Fjorde faae den forandrede Form, som Indførelsen af laafede Bunde og Tilladelsen til at drive Aalevaadfiskeri udenfor disse ville give dem, er der formentligen ingen Grund til at beholde Kapitel 3, der handler om Fiskeriet i Limfjorden, i Lovforslaget; det burde rettest udkomme som Vedtægt samtidigt med Loven. Hele dette Kapitel giver Loven en uensartet Form ved sine detaillerede Bestemmelser for et enkelt Fiskefarvands Vedkommende. Dels forekommer det mig, at en almindelig Fiskerilov ikke bør indeholde slike Detailler, der snart kunde gjøre Forandringer i Loven nødvendige, som kun kunne gennemføres ved en langsom Forretningsgang, og dels er det jo saa at sige umuligt for en usagkyndig Repræsentation at votere samvittighedsfuldt over slike or den mindre let forståelige Bestemmelser. Udgif Kapitel 3 af Loven, maatte § 8 indeholde Maafevidde- og Dimensionsbestemmelser for alle tilladte Redstaber. En passende Respit bør dog gives.

Lovforslaget indeholder aldeles ingen Bestemmelser for Østersfiskeriet. De nugjældende Regler — eventuelt modificerede — burde dog, trods forskjelligartede Bankelegheder, optages deri for at give Loven den Fylde, som den uden dem mangler.

Under Lovforslagets Afdeling III., almindelige Forbud, Straffe m. m. tror jeg det særdeles hensigtsmæssigt at tilføje endel Bestemmelser af mere nautisk Karakter. Der vilde saaledes gives en ypperlig Leilighed til herigjennem at indprente Fiskerne, at de internationale Regler for Lanterneføring og for at undgaa Paafælling ogsaa gjælde for dem. Dernæst burde det paalægges Fiskerne at medføre i deres Fartøier et Redningsbælte til hver Mand. Denne Bestemmelse er især bleven nødvendig efter Dødsfartøiernes Opkomst, da der fra disse let gaa Folk overbord.